ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Ch. K. U.,** zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Nádražní 2437/2, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 3. 2020, č. j 17 A 28/2020 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Jindřichu Lechovskému **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce byl dne 21. 11. 2019 zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaná stanovila dobu zajištění v délce 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Rozhodnutím ze dne 12. 2. 2020, č. j. KRPP-157717-28/ČJ-2019-030022, žalovaná prodloužila dobu zajištění žalobce podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců s odkazem na § 125 odst. 1 téhož zákona o dalších 90 dní. Důvodem prodloužení byla potřeba zajistit náhradní cestovní doklad nezbytný pro výkon správního vyhoštění a doba potřebná na

zajištění vlastního vyhoštění. Velvyslanectví Nigerijské federativní republiky za tímto účelem potřebovalo ověřit informace o žalobci u příslušných nigerijských policejních orgánů, což může trvat až dva měsíce.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji zamítl rozsudkem ze dne 30. 3. 2020, č. j 17 A 28/2020 – 41.

[3] V odůvodnění rozsudku krajský soud poukázal na to, že žalobce formálně napadl výrok rozhodnutí žalované s tím, že jemu odpovídající odůvodnění nelze podřadit pod důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ale pod jiné důvody zajištění. Nezpochybnil žalovanou výslovně uplatněný důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Podle názoru krajského soudu tak žalobce nenapadl všechny nosné důvody rozhodnutí žalované. V rozhodovací činnosti správních soudů se prosadil názor, podle něhož je třeba zrušit pouze odpovídající část výroku napadeného rozhodnutí, pokud žalobce úspěšně zpochybní jen některé z více současně aplikovaných důvodů uložené povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Tento názor je však možné uplatnit pouze tam, kde tento důvod omezení osobní svobody přímo promítá do výroku napadeného rozhodnutí, čím by mohlo dojít k dotčení „právní sféry“ žalobce. V souzené věci však důvod zajištění ve výroku napadeného rozhodnutí uveden není, neboť jde o rozhodnutí o prodloužení doby zajištění. Z toho plyne, že žaloba, tak jak je formulována, nemůže zpochybnit zákonnost výroku napadeného rozhodnutí, protože zůstává jeden žalobou nezpochybněný nosný důvod rozhodnutí, o nějž se opírá celý jeho výrok. Proto krajský soud žalobu bez dalšího zamítl, protože po jejím věcném posouzení by nemohl rozhodnout jinak. Nad rámec nezbytného krajský soud stručně uvedl, že žalobce byl opakovaně soudně trestán, a to dokonce dvakrát pro zvlášť závažný zločin loupeže. Nepodrobil se trestu vyhoštění na dobu neurčitou, který jasně (a závazně) vyjadřuje, že žalobce představuje trvající nebezpečí pro veřejný pořádek v České republice. Za toho stavu zjevně představuje aktuální a závažné nebezpečí, takže o trvání důvodu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nemůže být pochyb.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatel považuje za neudržitelné to, aby se žalovaná „zbavila“ hrozby toho, že bude zrušeno její rozhodnutí v některé části, tedy že bude přezkoumána zákonnost některého z důvodů zajištění, jednoduše tak, že v rozhodnutí o prodloužení doby zajištění neuvede žádný z důvodů zajištění, byť na ně zřetelně odkazuje v odůvodnění svého rozhodnutí. Podle názoru stěžovatele v případě, že z důvodu formulace rozhodnutí není možné rozhodnout o zrušení výroku rozhodnutí v jeho části, je třeba rozhodnutí zrušit v celém rozsahu, neboť vzhledem ke kasačnímu principu správního soudnictví není možné postupovat jinak. To, že žalovaná považovala za důvodné oba důvody zajištění, je pak z odůvodnění jejího rozhodnutí jednoznačné. Pokud stěžovatel navrhoval zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, nehraje žádnou roli to, že výslovně neuvedl, že žalovaná měla oba důvody zajištění ve svém prodlužujícím rozhodnutí uvést, neboť jeho návrh na vydání

zrušujícího rozhodnutí je zcela dostatečným procesním postojem. Krajský soud tedy v žádném případě nemohl věc vyřešit konstatováním, že formulace výroku neumožňuje meritorní přezkoumání důvodnosti zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť takový výklad jednoznačně nepřijatelným způsobem zhoršuje právní postavení stěžovatele, a to dokonce v důsledku nesprávného postupu žalované.

[6] Na základě výše uvedeného proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že zajištění stěžovatele bylo ukončeno dne 30. 4. 2020, jelikož pominuly důvody zajištění, neboť realizace správního vyhoštění do domovského státu je nereálná, a to z důvodu současné situace vzniklé v souvislosti s epidemií COVID-19. Rovněž uvedla, že se k obsahu kasační stížnosti nebude dále vyjadřovat a odkázala na své vyjádření k žalobě.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Správní soudy poskytují na návrh ochranu veřejným subjektivním právům (§ 2 a § 5 s. ř. s.) Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává soud napadené výroky v mezích žalobních bodů. Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). S ohledem na dispoziční zásadu krajský soud správně omezil svůj přezkum jen na otázku položenou stěžovatelem.

[11] Stěžovatel podal dne 28. 2. 2020 blanketní žalobu proti rozhodnutí žalované o prodloužení doby zajištění. V jejím doplnění ze dne 16. 3. 2020 pak namítl, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože žalovaná nedostatečně hodnotila důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí žalované neplyne, proč by stěžovatel měl představovat aktuální hrozbu pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Úvahy žalované by odpovídaly jiným důvodům pro zajištění.

[12] Z obsahu žaloby je tak zřejmé, že stěžovatel nezpochybnil další žalovanou výslovně uvedený důvod jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[13] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 Azs 236/2017 – 36, konstatoval, že *„I v případě, kdy by v rámci jednoho konkrétního rozhodnutí o zajištění bylo žalovaným uplatněno více důvodů zajištění dle § 46a odst. 1 zákona o azylu zároveň, přičemž by v rámci následně iniciovaného soudního přezkumu takového rozhodnutí byl pouze jeden z těchto důvodů shledán neopodstatněným, rozhodnutí o zajištění jako celek by obstálo, neboť by*

byl naplněn alespoň jeden z důvodů zajištění a zajištění by tak nebylo lze označit za nezákonné.“ I přesto, že se citovaný rozsudek týká zajištění cizince podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, závěry v něm uvedené lze aplikovat i na zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 330/2018 – 30).

[14] Stěžovatel v souladu s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. vymezil, z jakých důvodů považuje výrok rozhodnutí za nezákonný. Posouzení tohoto žalobního bodu však nemohlo mít vliv na výsledek správního řízení, neboť zůstal jeden žalobou nezpochybněný důvod rozhodnutí, o který se opírá celý jeho výrok. I kdyby tedy krajský soud shledal jeden ze dvou správním orgánem uplatněných důvodů zajištění stěžovatele neopodstatněným, výrok rozhodnutí o prodloužení zajištění by obstál. Účelem správního soudnictví je rozhodovat ve věcech, které mají dopad do subjektivních práv fyzických a právnických osob, zcela jistě se nejedná o „soudnictví pro soudnictví“. Mají-li správní soudy poskytovat efektivní ochranu v přiměřeném čase, musejí se materiálně zabývat pouze věcmi, které mají skutečný dopad do postavení žalobců. Pokud by byly soudy nuceny materiálně přezkoumávat každou žalobní námitku i v případě, že zjevně nemůže ovlivnit výsledek správního řízení, mohlo by to vést až k ochromení soudní kontroly správních orgánů. Takový stav je nežádoucí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 8 Azs 59/2018 – 59).

[15] Odpovědnost za formulaci žalobních bodů má stěžovatel. Pokud učiní předmětem řízení před krajským soudem námitku, která nepokrývá všechny důvody, pro které bylo rozhodnuto, a její posouzení nemůže mít vliv na výsledek správního řízení, pak krajskému soudu nelze vytýkat, že ji materiálně nepřezkoumal. V takovém případě postačilo, když se krajský soud omezil pouze na vyřčení toho, že jakékoliv její posouzení nemůže mít vliv na výsledek správního řízení a žalobu zamítl. Opačný výklad by vedl k nesmyslné situaci, jelikož by se soudy musely materiálně vyjadřovat k závěrům, ačkoliv by jejich korekce či změna nemohla žádným způsobem zasáhnout do právního postavení žalobců.

[16] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[17] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[18] Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby - podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] v celkové výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona

č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 714 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu